Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Syvende Afdeling)

11. april 2013 *

»Appel — konkurrence — kartel — det italienske marked for køb og første forarbejdning af råtobak — den solidarisk ansvarlige meddebitors betaling af bøden — søgsmålsinteresse — bevisbyrde«

I sag C-652/11 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 15. december 2011,

Mindo Srl, under retslig likvidation, Rom (Italien), ved avvocati G. Mastrantonio, C. Osti og A. Prastaro,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Europa-Kommissionen ved N. Khan og L. Malferrari, som befuldmægtigede, bistået af avvocati F. Ruggeri Laderchi og R. Nazzini, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Syvende Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, G. Arestis, og dommerne J.-C. Bonichot og A. Arabadjiev (refererende dommer),

generaladvokat: V. Trstenjak

justitssekretær: fuldmægtig K. Malacek,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 15. oktober 2012,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

* Processprog: engelsk.

Dom

1 Med sit appelskrift har Mindo Srl (herefter »Mindo«) nedlagt påstand om ophævelse af dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 5. oktober 2011, Mindo mod Kommissionen (sag T-19/06, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser), hvorved Retten ikke gav Mindo medhold i en påstand om delvis annullation af og subsidiært ændring af Kommissionens beslutning K(2005) 4012 endelig af 20. oktober 2005 om en procedure efter artikel 81, stk. 1, [EF] (sag COMP/C.38.281/B.2 – Råtobak – Italien) (EUT 2006 L 353, s. 45, herefter »den anfægtede beslutning«) og subsidiært en påstand om nedsættelse af den bøde, som selskabet er blevet pålagt.

Tvistens baggrund og den anfægtede beslutning

2 Mindo er et italiensk selskab, som for nærværende er under retslig likvidation, hvis hovedaktivitet var den første forarbejdning af råtobak. Det var oprindeligt en familievirksomhed, som i 1995 blev købt af et datterselskab af Dimon Inc. Efter denne erhvervelse blev selskabsnavnet ændret til Dimon Italia Srl. Den 30. september 2004 blev aktierne i selskabet solgt til fire personer, som ikke havde nogen tilknytning til Dimon-koncernen, og selskabsnavnet blev ændret til Mindo. I maj 2005 fusionerede Dimon Inc. med Standard Commercial Corporation for at stifte en ny enhed benævnt Alliance One International Inc. (herefter »AOI«).

3 Den 19. februar 2002 modtog Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber en anmodning om bødefritagelse fra en af de italienske råtobaksforarbejdningsvirksomheder, Deltafina SpA.

4 Den 4. april 2002 modtog Kommissionen en anmodning om bødefritagelse og subsidiært en anmodning om fuld bødenedsættelse fra Mindo, som på dette tidspunkt stadig hed Dimon Italia Srl, samt den 8. april 2002 visse bevisdokumenter.

5 Den 9. april 2002 kvitterede Kommissionen for modtagelsen af såvel Mindos anmodning om bødefritagelse som selskabets anmodning om fuld bødenedsættelse. Kommissionen oplyste selskabet om, at anmodningen om bødefritagelse ikke overholdt betingelserne i Kommissionens meddelelse om bødefritagelse eller bødenedsættelse i kartelsager (EFT 2002 C 45, s. 3).

6 Den 20. oktober 2005 vedtog Kommissionen den anfægtede beslutning, hvori den fastslog, at de italienske råtobaksforarbejdningsvirksomheder, der var omfattet af den anfægtede beslutning, herunder Mindo, i perioden fra 1995 til begyndelsen af 2002 havde været involveret i praksis, som udgjorde en samlet og vedvarende overtrædelse af artikel 81, stk. 1, EF.

7 Kommissionen har bl.a. præciseret, at eftersom den koncern, som Mindo tilhørte under overtrædelsens forløb, var ophørt med at eksistere som følge af dens fusion med koncernen Standard Commercial Corporation, var AOI, som retssuccessor til disse to koncerner, adressat for den anfægtede beslutning. Mindo var som retssuccessor til Dimon Italia Srl ligeledes adressat for beslutningen.

8 Kommissionen fastsatte udgangsbeløbet for den bøde, der blev pålagt Mindo, til 12,5 mio. EUR og forhøjede det med 25% på grund af overtrædelsens meget alvorlige karakter og med 60% på grund af overtrædelsens varighed på seks år og fire måneder. Kommissionen har i denne henseende begrænset selskabets ansvar til 10% af dets omsætning i det seneste regnskabsår. Kommissionen efterkom Mindos anmodning om bødenedsættelse og nedsatte selskabets bøde med 50% i henhold til samarbejdet. Kommissionen fastsatte således størrelsen af den endelige bøde, som Mindo og AOI blev pålagt, til 10 mio. EUR, hvor AOI var ansvarlig for hele beløbet, mens Mindo kun hæftede in solidum for 3,99 mio. EUR.

9 Den 14. februar 2006 betalte AOI hele den bøde, som Kommissionen havde pålagt denne og Mindo.

10 Den 4. juli 2006 gik Mindo i likvidation, hvilket selskabet dog ikke meddelte Retten.

11 Mindo indgav den 5. marts 2007 i medfør af artikel 161 i kongeligt dekret nr. 267 af 16. marts 1942 om regulering af konkurs, tvangsakkord, kontrolleret forvaltning og tvungen administrativ likvidation (regio decreto 16 marzo 1942, nº 267, recante disciplina del fallimento, del concordato preventivo, dell'amministrazione controllata e della liquidazione coatta amministrativa), med senere ændringer (ordinært tillæg til GURI nr. 81 af 6.4.1942), en begæring om den forebyggende tvangsakkordprocedure ved Tribunale ordinario di Roma, sezione fallimantare. Ved dom af 27. november 2007 godkendte denne ret den af Mindo foreslåede forebyggende tvangsakkord.

Sagen for Retten og den appellerede dom

12 Ved stævning indgivet til Rettens Justitskontor den 20. januar 2006 nedlagde Mindo påstand om delvis annullation af den anfægtede beslutning og, subsidiært, nedsættelse af den bøde, der var pålagt Mindo og solidarisk AOI.

13 Under retsmødet, som blev afholdt den 29. november 2010, gjorde Kommissionen i det væsentlige gældende – idet den et par dage tidligere havde fået kendskab til, at sagsøgeren havde været under retslig likvidation siden juli 2006 – at selskabet havde mistet sin søgsmålsinteresse. Retten anmodede således Mindo om at meddele Retten alle relevante oplysninger og alle dokumenter vedrørende enhver aftale, som selskabet måtte have indgået med AOI vedrørende sidstnævntes betaling af bøden og muligheden for at anlægge sag om tilbagebetaling af en del af den betalte bøde. Mindo har efterkommet denne anmodning.

14 Ved skrivelse af 30. marts 2011 besvarede AOI spørgsmål fra Retten, idet selskabet i det væsentlige anførte, at det endnu ikke havde anlagt sag om tilbagebetaling mod Mindo, idet selskabet foretrak at afvente udfaldet af retsforhandlingerne ved Retten.

15 AOI har for det første forklaret, at selskabet for at indlede en sådan fremgangsmåde sandsynligvis ville have været forpligtet til at anmode om en dom og et betalingspåbud på grundlag af denne dom, og at selskabet i tilfælde af hel eller delvis annullation af bøden ville være forpligtet til at erstatte Mindo det tilbagebetalte beløb med renter, hvilket ville gøre retsforhandlingerne tunge, dyre og langvarige. Endvidere er AOI af den opfattelse, at selskabets sagsanlæg ikke var forældet og ikke vil være det, før retsforhandlinger ved Retten er afsluttet. Endelig har AOI fremhævet, at den forebyggende tvangsakkordprocedure ikke hindrer en kreditor i at anlægge sag ved de kompetente retter med henblik på at opnå en anerkendelsesdom i forhold til den debitor, der er genstand for den pågældende procedure, og at anmode om et betalingspålæg fra det tidspunkt, hvor anerkendelsesdommen er afsagt.

16 Henset til undersøgelsen af omstændighederne i sagen og særligt sagens genstand, har Retten konkluderet, at Mindo ikke havde godtgjort at have en eksisterende og faktisk interesse i procedurens fortsættelse, og fastslog følgelig, at det var ufornødent at træffe afgørelse i sagen.

Parternes påstande

17 Mindo har med sit appelskrift nedlagt påstand om, at den appellerede dom ophæves i det hele, at sagen skal hjemvises til Retten til fornyet undersøgelse med hensyn til realiteten, og at Kommissionen tilpligtes at betale alle sagens omkostninger.

18 Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og at Mindo tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Om appellen

19 Mindo har gjort to anbringender gældende til støtte for appellen. Med det første anbringende har selskabet i det væsentlige gjort gældende, at Retten har begået en retlig fejl ved at kvalificere selskabets situation fejlagtigt og ved følgelig at fastslå, at selskabet ikke havde nogen søgsmålsinteresse. Det andet anbringende, som er fremsat subsidiært, vedrører tilsidesættelse af AOI's og Mindos ret til en retfærdig rettergang.

20 Kommissionen har gjort gældende, at det første anbringende i appellen ikke skal antages til realitetsbehandling, og at det andet anbringende er åbenbart ubegrundet.

Om formaliteten med hensyn til det første anbringende

21 Ifølge fast retspraksis følger det af artikel 256, stk. 1, andet afsnit, TEUF, artikel 58, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol samt af artikel 168, stk. 1, litra d), og artikel 169, stk. 2, i Domstolens procesreglement, at et appelskrift præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt angive de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand (jf. dom af 6.3.2001, sag C-274/99 P, Connolly mod Kommissionen, Sml. I, s. 1611, præmis 121, og af 24.1.2013, sag C-646/11 P, 3F mod Kommissionen, præmis 51).

22 Det bemærkes, at Mindo har påberåbt sig retlige fejl begået af Retten ved præcist at angive, hvilke elementer i den appellerede dom der anfægtes, særligt dennes præmis 87, og ved at angive grundene til, at selskabet er af den opfattelse, at disse elementer er behæftet med sådanne fejl.

23 Kommissionen kan således ikke påberåbe sig, at første anbringende ikke kan antages til realitetsbehandling.

Om realiteten med hensyn til første anbringende

Parternes argumenter

24 Mindo har for det første gjort gældende, at AOI ved at betale hele bøden er blevet selskabets kreditor i henhold til artikel 2055, stk. 2, og artikel 1299 i den italienske Codice Civile. I overensstemmelse med samme lovs artikel 2946 er AOI's ret til at kræve tilbagebetaling af Mindo underlagt den almindelige forældelsesfrist på ti år. Retten har således begået en retlig fejl ved at fastslå i den appellerede doms præmis 85 ff., at annullation eller ændring af den anfægtede beslutning ikke ville medføre nogen fordel for Mindo, for så vidt som AOI's ret til at kræve sin fordring tilbagebetalt opstod på det tidspunkt, hvor bøden blev betalt, og forældelsesfristen for at foretage dette retsskridt var på ti år.

25 Mindo har for det andet anført, at Retten har begået en fejl ved at fastslå, at der ikke forelå bevis for, at AOI havde en fordring mod Mindo, og at AOI havde mulighed for eller hensigt til at anlægge sag om tilbagebetaling af denne fordring. Mindo har således for det første godtgjort, at denne gæld til AOI fandtes, ved at fremlægge beviser vedrørende kongeligt dekret nr. 267 af 16. marts 1942 og AOI's faktiske ret til tilbagesøgning i sit svar på Kommissionens bemærkninger vedrørende de af Mindo fremlagte dokumenter efter anmodning fra Retten. Selskabet var for det andet ikke forpligtet til at godtgøre AOI's hensigt om at opkræve fordringen, men alene den faktiske ret til at anlægge sag med henblik herpå.

26 Mindo har for det tredje anført, at Retten har foretaget en fejlagtig vurdering af bevisbyrden ved at lægge det synspunkt til grund for dommen, at »det ikke [kunne] udelukkes«, at AOI havde påtaget sig at betale den del af bøden, som påhvilede Mindo. Mindo har under retsmødet præciseret, at denne

konklusion fra Rettens side indebar, at selskabet ikke havde nogen mulighed for at forsvare sig, og vendte bevisbyrden om. Rettens samlede vurdering af, at Mindo ikke havde søgsmålsinteresse, byggede på spekulationer, som henviste til AOI's hensigt og andre irrelevante forhold.

27 Kommissionen har i denne forbindelse svaret, at den del af bøden, der påhviler Mindo, er blevet fuldstændig betalt af AOI, som på tidspunktet for afsigelsen af den appellerede dom stadig ikke havde anlagt sag for at opnå tilbagebetaling, og at der forelå en skjult aftale mellem de to selskaber om, at AOI påtog sig ansvaret for Mindos konkurrencebegrænsende adfærd.

28 Kommissionen er af den opfattelse, at Retten ikke har lagt betragtninger forbundet med italiensk ret til grund for sin argumentation, men en række faktiske observationer, som går mod det synspunkt, at AOI havde ret til at anlægge sag om tilbagesøgning mod Mindo. Kommissionen har i denne forbindelse under retsmødet præciseret, at den er af den opfattelse, at »i en normal situation«, og hvis der ikke er truffet anden aftale, havde AOI's betaling af den del af bøden, der påhvilede Mindo, i henhold til gældende italiensk ret til følge, at AOI fik søgsmålsinteresse over for Mindo for at opnå tilbagebetaling af dette beløb, men at Retten ved at lægge de fremlagte beviser til grund havde fundet, at AOI og Mindo måtte have indgået en aftale, hvorefter AOI ikke længere havde ret til at retsforfølge Mindo med dette formål.

Domstolens bemærkninger

29 Det bemærkes, at pligten til at begrunde domme følger af artikel 36 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, som i henhold til statuttens artikel 53, stk. 1, og artikel 81 i Rettens procesreglement også finder anvendelse på rettergangsmåden ved Retten. Ifølge fast retspraksis skal begrundelsen for Rettens domme klart og utvetydigt angive de betragtninger, som Retten har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne beslutning, og således at Domstolen kan udøve sin prøvelsesret (jf. dom af 19.12.2012, sag C-288/11 P, Mitteldeutsche Flughafen og Flughafen Leipzig-Halle mod Kommissionen, præmis 83 og den deri nævnte retspraksis).

30 Det skal i øvrigt bemærkes, at manglende eller utilstrækkelig begrundelse er en tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter og udgør et anbringende om grundlæggende retsprincipper, som Unionens retsinstanser skal tage under påkendelse (jf. i denne retning dom af 30.3.2000, sag C-265/97 P, VBA mod Florimex m.fl., Sml. I, s. 2061, præmis 114, og kendelse af 7.12.2011, sag C-45/11 P, Deutsche Bahn mod KHIM, præmis 57).

31 Det skal bemærkes, at flere konklusioner i den appellerede dom er behæftet med utilstrækkelig begrundelse.

32 Det skal for det første bemærkes, at Kommissionen ved den anfægtede beslutning pålagde AOI og Mindo en bøde på 10 mio. EUR, idet den præciserede, at Mindo hæftede in solidum for 3,99 mio. EUR. Som Retten har anført i den appellerede doms præmis 82, betalte AOI hele bøden den 14. februar 2006.

33 Retten har med rette fastslået, at i overensstemmelse med den anfægtede beslutnings artikel 2 er Mindo en af adressaterne for den anfægtede beslutning, og at selskabet hæftede in solidum for betalingen af 3,99 mio. EUR af bøden.

34 Retten har i den appellerede doms præmis 85 bemærket, at »annullationen eller ændringen af den anfægtede beslutning, som [Mindo] har anmodet om, ikke giver denne nogen fordel, eftersom den bøde, som sagsøgeren er blevet pålagt, allerede er blevet betalt fuldt ud af [AOI], der er [Mindos] solidariske meddebitor, og at [AOI] […] ikke har rejst krav mod sagsøgeren om tilbagebetaling af en

del af den betalte bøde, selv om der er forløbet mere end fem år siden betalingen heraf«. Retten har i øvrigt fastslået i den appellerede doms præmis 87, at Mindo ikke i tilstrækkeligt omfang havde godtgjort, at AOI havde et tilgodehavende hos selskabet.

35 Mindo har imidlertid i denne forbindelse gjort gældende ved Retten, at AOI's betaling af hele bøden gav AOI en fordring, som Mindo kunne godtgøre som solidarisk ansvarlig meddebitor for en del af den bøde, som Kommissionen havde pålagt de to virksomheder.

36 Det fremgår endvidere af Mindos besvarelse af 6. januar 2011 af de spørgsmål, som Retten har stillet, »at en part, som er bundet af en solidarisk forpligtelse, efter at have betalt gælden fuldt ud til fordringshaveren, kan anmode de øvrige solidarisk ansvarlige meddebitorer om godtgørelse af den del af gælden, som er blevet betalt i deres navn«. Det fremgår i øvrigt af Kommissionens bemærkninger vedrørende de dokumenter, som er fremlagt i henhold til artikel 64 i Rettens procesreglement den 21. februar 2011, at det var ubestridt mellem parterne, at italiensk ret vedrørende bidrag mellem parter, der er solidarisk ansvarlige for en fordring, giver AOI ret til at anmode Mindo om at bidrage til betaling af bøden.

37 På trods af denne argumentation har Retten udtalt, at AOI's betaling af hele bøden ikke var tilstrækkelig til at give AOI en fordring i forhold til Mindo, som denne kunne godtgøre som solidarisk ansvarlig meddebitor for bøden. Det skal i denne forbindelse fastslås, at Retten har undladt at give en tilstrækkelig begrundelse for denne vurdering.

38 Mindo har i øvrigt ved flere lejligheder – således som det fremgår af den appellerede doms præmis 72 og sagens akter – ved Retten rejst spørgsmålet om forældelse af AOI's søgsmålsinteresse og særligt argumentet om, at AOI fra det tidspunkt, hvor det betalte hele den bøde, der var blevet pålagt de to selskaber af Kommissionen, havde en ret til at anlægge sag mod Mindo med henblik på at afkræve Mindo dets del af bøden. Mindo har gjort gældende, at denne søgsmålsinteresse først er forældet den 14. februar 2016.

39 Retten har i denne forbindelse blot anført, at »der er forløbet mere end fem år« siden AOI's betaling, og at Mindo ikke i tilstrækkeligt omfang havde godtgjort, at AOI »fortsat kan« inddrive denne fordring, uden dog at undersøge, om AOI's ret til at foretage det pågældende retsskridt var forældet eller ej, på trods af at Mindo ved Retten havde henvist til bestemmelserne i italiensk ret vedrørende den 10-årige forældelse af solidarisk ansvarlige meddebitorers retsskridt, og at de argumenter, der er rejst i denne forbindelse, var blevet præsenteret på en tilstrækkelig klar og præcis måde til, at Retten kunne tage stilling hertil.

40 Under disse omstændigheder skal det fastslås, at Retten ikke med den begrundelse, at AOI havde betalt Mindos gæld, men uden på nogen måde at redegøre for, hvorfor denne betaling ikke var tilstrækkelig til at give AOI en fordring, kunne konkludere – således som den har gjort i den appellerede doms præmis 85 og 87 – at annullation eller ændring af den anfægtede beslutning ikke ville medføre nogen fordel for Mindo, og at selskabet ikke i tilstrækkelig grad havde godtgjort, at AOI havde en fordring mod det.

41 Det fremgår af ovenstående bemærkninger, at Retten ved ikke at tage stilling til en væsentlig del af Mindos argumentation har tilsidesat den begrundelsespligt, der påhviler den i medfør af artikel 36 i statutten for Domstolen, som i henhold til samme statuts artikel 53, stk. 1, og artikel 81 i Rettens procesreglement finder anvendelse for Retten.

42 Retten har for det andet i den appellerede doms præmis 87 anført, at selv hvis det antages, at AOI havde en fordring mod Mindo, har selskabet heller ikke på tilstrækkelig måde godtgjort, at AOI »fortsat kan« inddrive denne fordring.

43 Det fremgår imidlertid af den appellerede doms præmis 71, at Mindo har gjort gældende ved Retten, at selskabet i henhold til gældende italiensk ret i fremtiden kunne blive genstand for et regressøgsmål fra AOI. I sin besvarelse af 20. maj 2011 af de af Retten stillede spørgsmål har Mindo bl.a. forklaret, at i henhold til italiensk ret kan »indehavere af fordringer opstået før dommen«, såsom AOI, selv efter gennemførelsen af den forebyggende tvangsakkord, anlægge en sag mod Mindo med henblik på at opnå betalingspåbud, idet de fortsat skal overholde de forholdsmæssige andele og de frister, der er fastsat i den forebyggende tvangsakkord.

44 For at tage stilling til dette argument kunne Retten således ikke begrænse sig til at bemærke, således som den har gjort i den appellerede doms præmis 91, at Mindo ikke har givet nogen forklaring på, hvorfor selskabet kvalificerede AOI som en »tidligere kreditor«, eller på grundene til, at AOI ikke har forsøgt at anmelde sit krav.

45 Skønt Mindo har anført, at AOI fortsat kunne inddrive sin fordring hos selskabet, har Retten i øvrigt ikke taget hensyn til Mindos argument, som var afgørende for selskabet i denne forbindelse, og hvorefter tvangsakkorden gjorde det muligt for en virksomhed i betalingsstandsning at få gældssanering med alle sine kreditorer og således fortsætte sine aktiviteter, således som det fremgår af en besvarelse af 8. juli 2011 af spørgsmål stillet af Retten.

46 Det følger heraf, at Rettens begrundelse i den appellerede dom ikke på en klar og utvetydig måde, som sætter Domstolen i stand til at udøve sin prøvelsesret, redegør for grundene til, at den har fundet, at Mindo ikke i tilstrækkeligt omfang havde godtgjort, at AOI fortsat kunne inddrive sin fordring, og at denne begrundelse følgelig ikke opfylder kravene i henhold til retspraksis, jf. denne doms præmis 29.

47 Retten har for det tredje i den appellerede doms præmis 87 udtalt, at selv hvis det antages, at AOI havde en fordring mod Mindo, havde selskabet heller ikke i tilstrækkeligt omfang godtgjort, at AOI »havde til hensigt« at inddrive sin fordring.

48 Retten har således stillet krav om, at Mindo skulle føre bevis for AOI's hensigt om at inddrive sin fordring. Dette krav fremgår ligeledes af den appellerede doms præmis 91, hvor Retten har bemærket, at Mindo ikke havde givet nogen forklaring på grundene til, at AOI end ikke havde forsøgt at inddrive sin fordring inden for rammerne af tvangsakkordproceduren og ikke havde anfægtet den på trods af de konsekvenser, som en sådan fordring kunne have på de øvrige kreditorers beslutning om at tiltræde forslaget om forebyggende tvangsakkord.

49 Det fremgår imidlertid af den appellerede dom, at AOI ved skrivelse af 30. marts 2011 og som svar på skriftlige spørgsmål fra Retten har erklæret, at selskabet havde til hensigt at iværksætte tilbagesøgning mod Mindo, at selskabets tilbagesøgningssag endnu ikke var forældet, og at det afventede afgørelsen af realiteten i tvisten. Det skal således fastslås, at dette dokument ikke har været genstand for en vurdering fra Rettens side.

50 Retten har herved underlagt Mindos søgsmålsinteresse en betingelse om, at selskabet godtgør en tredjeparts hensigt om at anlægge sag om tilbagesøgning af sin fordring. Følgelig har Retten begået en retlig fejl ved at pålægge Mindo en bevisbyrde, som det var umuligt for selskabet at løfte, for at det kunne godtgøre sin søgsmålsinteresse.

51 Henset til det ovenstående skal det fastslås, at Rettens konklusion i den appellerede doms præmis 87 bygger på en række indicier gengivet i dommens præmis 85 og 88-92, henset til hvilke Retten i nævnte doms præmis 93 har fastslået, at det »ikke [kunne] udelukkes«, at AOI havde påtaget sig at betale den del af bøden, som påhvilede Mindo, eller at AOI havde givet afkald på at kræve tilbagebetaling hos dette selskab.

52 Det fremgår ligeledes af den appellerede dom, at Retten stillede krav til Mindo om at meddele Retten alle relevante oplysninger og alle dokumenter vedrørende enhver aftale, som Mindo måtte have indgået med AOI vedrørende sidstnævntes betaling af bøden og muligheden for at anmode om tilbagebetaling af en del af den betalte bøde. Det skal i denne forbindelse bemærkes, at Retten selv har fastslået i den appellerede doms præmis 92, at de af Mindo fremlagte dokumenter som svar på denne anmodning ikke indeholdt nogen garanti eller godtgørelse til fordel for Mindo hvad angår den eventuelle bøde, som Kommissionen måtte pålægge selskabet.

53 Det udtryk, som er anvendt i den appellerede doms præmis 93, viser disse indiciers ikke-afgørende karakter og konstaterer blot en sandsynlighed. Konstateringen af en manglende søgsmålsinteresse hos adressaten for en beslutning fra Kommissionen, hvorved adressaten pålægges en bøde, kan imidlertid ikke hvile på simple antagelser, særligt når Retten har undladt at tage tilstrækkeligt hensyn til en række forhold fremført af Mindo med henblik på at stille omstændighederne i sagen i et andet lys eller at godtgøre, at AOI stadig kunne iværksætte en regresprocedure og i det mindste opkræve en del af sin fordring.

54 Det fremgår af det ovenstående, at da Rettens vurdering for det første er behæftet med en utilstrækkelig begrundelse og for det andet har pålagt Mindo en bevisbyrde, som selskabet umuligt kunne løfte, kan selskabet med føje påberåbe sig, at Retten har begået en retlig fejl ved at fastslå, at selskabet ikke havde godtgjort en søgsmålsinteresse.

55 Uden at det er fornødent at tage stilling til andet anbringende, bør appellanten gives medhold i appellen, og den appellerede dom bør ophæves.

56 Ifølge artikel 61, stk. 1, i statutten for Domstolen kan Domstolen, hvis den ophæver den af Retten trufne afgørelse, enten selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse, eller hjemvise den til Retten til afgørelse. I det foreliggende tilfælde er sagen ikke moden til påkendelse.

57 På det grundlag hjemvises sagen til Retten, og afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Syvende Afdeling):

1) Dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 5. oktober 2011, Mindo mod Kommissionen (sag T-19/06), ophæves.

2) Sagen hjemvises til Den Europæiske Unions Ret.

3) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

Underskrifter